

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Susan Stephens
Kavics és drágakő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Stephens, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A ROMANA 661. eredeti címe: *Back in the Brazilian's Bed...* (Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 662. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-613-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Tessék?! Hogy *mire* szerződöttél?

Karina Marcelos tanácstalanul hunyorgott a bátyjára. Elvakította az éles napfény. Luc irodájának az erkélyén álltak, egy luxushotel felső emeletén. Odalent, a bizonytalan mélységben Rio de Janeiro reggeli forgalma zümmögött.

Luc rámenős üzletember volt, emellett szenvedélyes pólójátékos. Elég hírhedt volt mindkét minőségében, de a húgával most először keménykedett.

– Most miért hisztizel? Keresve sem találhatnék nálad megfelelőbbet a pólókupa megrendezésére!
– értetlenkedett Luc, majd morcos arccal faképnél hagyta a húgát.

Karina a bátyja után ment.

– Azonnal vissza kell csinálni – mondta idegesen.

Luc fintorgott. Nem volt hozzászokva, hogy ellentmondanak neki. Ezt egyedül imádott felesége, Emma engedhette meg magának.

– Nem viccelek – makacsodott a lány. – Tele vagyok munkával. Legfeljebb pár hetem lenne a verseny előkészítésére, viszont az határozottan nem elég.

Valójában nem ezért ellenkezett, de az igazságot nem akarta a bátyja orrára kötni.

– Elkéstél. Már kész vannak a plakátok, rajtuk a neveddel. Nem számítottam rá, hogy nemet a mondasz. A csapat el volt ragadtatva, mikor megemlítettelek.

A Thunderbolt nevű híres pólócsapatról folyt a szó, melynek Luc oszlopos tagja volt. Akárcsak Dante Baracca. Idén Dante szervezte a Gaucho Kupát.

– Mégis mi a baj? – kérdezte a bátyja, s közben türelmetlenül rendezgette a papírokat az asztalán.

Hol is kezdje? Elfogadható magyarázattal kellett megindokolnia, miért nem akar Dantéval együtt dolgozni. Csak ez a remegés múlna el...

– Szükségem van rád.

– Rajtam kívül is van egy csomó remek rendezvényszervező.

– Senki sem olyan jó, mint te. Tényleg nem értelek. Eddig ez a legmenőbb megbízásod. Mi bajod van?

Szívből szerette a bátyját, akinek ezúttal fogalma sem volt, miről van szó. Jó okkal tért ki Dante jéghideg arroganciájának útjából. Ha elfogadja a megbízást, többet nem kerülhetik el egymást.

– Legalább szólhattál volna előtte.

– Szívből bocsánatot kérek – gúnyolódott Luc. – Nem is tudom, honnan gondoltam, hogy örülnél. Te vagy a legjobb rendezvényszervező egész Rióban. Ki mást kértem volna fel?

Ez tényleg elképesztően izgalmas feladat lenne – ha nem Dantéval kéne együttműködni.

– Dante Baracca arrogáns, kegyetlen diktátor – mondta ki hangosan a gondolatait.

– Befolyásos, sikeres üzletember – javította ki Luc.

– Én is pont ugyanezt mondtam.

Rövid csatát vívott a két Marcelos tekintete. Fekete szikrák repkedtek a levegőben.

Karina nem akarta megbántani a bátyját, de a munkára gondolva megremegett a térde.

– Valamit eltítkolsz előlem? – kérdezte Luc.

A lány némán bámult maga elé.

– Évek óta ismerjük Dantét – erősködött Luc. – Ugyanabban a csapatban játszunk. Tudnék róla, ha lenne bármi probléma. Remélem, nem hiszel a sajtóban megjelent cikkeknek?

– Ami a hírnevét illeti... ha hinni lehet a tudósításoknak, akkor Dante maga az ördög. Szeretem a kihívásokat, de azért örültem volna, ha a bátyám nem állít kész tények elé.

– Az nem fog menni, Karina. Mert már így is rengeteg pénzem fekszik ebben a versenyben.

– Olyan pillantást vetett a húgára, amitől bármelyik szív meglágyult volna. – Tedd meg értem, kérlek. Ha esetleg Dante magánéletéről van szó, azzal ne is törődj. Észre sem fog venni. Már így is túl sok nő legyeskedik körülötte.

– Nagyon köszönöm. Ezzel most megnyugtattál.

A csapat körül tényleg sok rajongó forgolódott, köztük számos ragyogóan szép nő. Karinának esze ágában sem volt versenyezni velük.

– Dantét csak a pénz érdekli – jegyezte meg Luc idegesen. – Ugye nem képzeled, hogy több is van a háttérben?

– Hát persze hogy nem. Minek nézel?

– Egy különösen szép és tehetséges nőnek, aki csupán a gyerekkori barátot látja Dante Baraccában. Meg persze a bátyja csapattársát.

– És egy olyan férfit, akit jobb elkerülni.

– Hogyan? – kérdezte Luc bizalmatlanul.

– Nem muszáj kedvelnem az összes csapattársadat.

– Jó, de nem is kell utálnod őket. Szedd össze magad, és írd alá a szerződést! Nincs kedvem tovább várni.

Elmúltak azok az idők, amikor a bátyja kis segédje volt csupán. De mégis, ezt a szívességet meg kellene tennie! Hiszen olyan sokat köszönhet Lucnak!

A szülei halála után a bátyja egyedül nevelte. Bravúrosan teljesített, de azért sokszor távol. Karina felügyelet nélkül maradt, és jó párszor bajba keverte magát. Be kell bizonyítania, hogy a bátyja fontosabb neki, mint a büszkesége. Maga mögött kell hagynia a múltat, ahogy annak idején a kórházban is tanácsolták.

– Meg kéne köszönnöm, hogy rám gondoltál – szólalt meg.

Az íróasztal fölé hajolt, és aláírta a szerződést.

Luc megkönnyebbülten felnevetett.

– Mindenki téged akar. Elharapták volna a torkomat, ha nem téged javasollak.

– Meglehet – mondta Karina, és szeretetteli mosolyt küldött a bátyja felé.

Legalább az egyikünk boldog, gondolta. Meg hát örültség lenne visszautasítani ezt a megbízást. Valószínűleg ez lesz élete legfontosabb munkája.

Luc derűs mosollyal fordult a húga felé:

– Sok hűhó semmiért, húgocskám. Óriásit fogsz alakítani, hidd el.

Dante Baracca nem éppen sok hűhó semmiért, gondolta a lány. Igyekezett maga előtt is elrejtetni a félelmeit, és megölelte a bátyját. Aztán hátrább lépett, és szokása szerint alaposan szemügyre vette. Akárcsak a pólócsapat többi tagja, ő is kivételesen vonzó férfi volt. Karina nagyon szerette, ezért is viselte el, ha időnként diktátor módján viselkedett. Hiszen Luc is elviseli, hogy ő meg folyton provokálja!

– Emlékszem, régen mindig idegbajt kaptál Dantétól – jegyezte meg Luc, már sokkal nyugodtabban.

– Nagyon csodálkoztam, mikor a tizennyolcadik születésnapodon ő volt a díszvendég.

Karina összerezzen.

– A barátaim akarták, hogy meghívjam. Azóta sok minden megváltozott.

Luc, aki nem volt különösebben érzékeny a finom lelki árnyalatokra, könnyedén felnevetett.

– Meglehet. Mindenesetre attól kezdve nem nagyon láttalak a közelében. Akkor este mondhatott valamit, ami nem tetszett neked. De bármi volt is, spongyát rá. A lényeggel törődjünk.

Karina látta a lényegét is – és egyáltalán nem volt szép látvány.

Megfordult, hogy a bátyja ne vegye észre, ami a lelkében zajlik.

– Tudom, ez lesz az eddigi legnagyobb munkád – jegyezte meg Luc, aki szokás szerint félreértette húga reakcióját. – Érthető, ha ideges vagy, de nyugi, minden rendben lesz.

– A legjobb formámat fogom hozni.

– Hát persze. Ezért is akartalak téged erre a munkára. És hidd el, senkinek sem könnyű Dantével.

– Vannak nők, akik mégis megpróbálják.

– Ne törődj velük. Az a része nem tartozik rád.

Karina leszegte a fejét.

– Tudom jól – mondta.

Annak idején könyörgött a bátyjának, hogy engedje külföldön folytatni a tanulmányait. Azt mondta, elviselhetetlenül érzi magát Rióban, ráadásul Luc is akadályozza a fejlődésben. A maga

útját akarja járni.

Luc nem fogott gyanút: fel se merült benne, hogy a húga esetleg Dante elől menekül. Kifizette a méregdrága menedzserképzőt, melyet Karina kitűnő eredménnyel végzett el. Ezután meghívást kapott egy svájci rendezvényszervező cég továbbképzésére, ahol szintén átlag feletti eredménnyel szerepelt. Nagy szaktudással tért vissza Rióba, készen arra, hogy megváltsa a világot – vagy ha a világot nem is, legalább Luc szállodalancát.

Először kisebb megbízásokat kapott a bátyjától, melyeket egyre jelentősebb, összetettebb projektek követtek. A Gaucho Kupa volt az eddigi legnagyobb munkája. Hát persze hogy akarja! Hiszen alkalmas a feladat elvégzésére: kellő tapasztalattal és tudással rendelkezik.

Viszont Dantéval kell együtt dolgoznia, s az bizony kemény dió lesz.

Igaz, ő már nem a régi Karina, de érdekli ez egyáltalán Dantét? A cikkek alapján úgy tűnik, semmit sem változott, ugyanolyan vad és zabolátlan, amilyen volt. Bármelyik magazinban is lapozgatott az ember, talált benne legalább egy fotót a férfiről – mindig más szexbomba társaságában.

Dante Baracca úgy vonzotta a nőket, mint lepkéket az éjjeli lámpa fénye. Igaz, eddig egyetlen kapcsolata sem tartott néhány hétnél tovább.

– Ne vágj már ilyen aggódalmas képet – szólt rá Luc. – Mintha egy szörnyel kényszerítenélek együttműködésre. Nézd csak. – A húga kezébe nyomott egy magazint. – Dante egyik sikert éri el a másik után.

Az újság címlapon hozta Dante Baracca fotóját. Hol máshol? A pólósport nagyágyúja nem kerülhet az utolsó oldalra!

– Nincs is jobb alkalom, hogy újra összejöjjetek – fűzte hozzá Luc.

– Nem fogok vele összejönni! Együtt fogunk dolgozni, és kész.

– Hát persze, persze – motyogta a bátyja.

Valószínűleg érezte, hogy aknamezőre lépett.

Karina elmélyülten bámulta a borítót.

Luc szerencsére nem hallhatja, milyen hevesen dobog a szíve a címlapfotóra pillantva. Dante mindig is erős hatással volt rá – mind jó, mind rossz értelemben. Éjfekete ló nyergében ült, háttérben a tenger, mögötte a lebukóban lévő nap. Émelyítően romantikus kép volt – a férfi viszont ellenállhatatlanul dögösen nézett ki rajta.

Valószínűleg soha nem lesz képes teljesen feldolgozni, ami régen történt, gondolta kiszáradt szájjal. Valójában nem is akarta. Keserédes emlékek szállták meg a múltra gondolva. Túl nagy veszteség érte, túl sok volt a bánat.

Közelebről is megnézte a fotót. Dante fülbevalót viselt az egyik fülében – annak a párját, amit neki ajándékozott a tizennyolcadik születésnapján. Akkor a férfi azzal ugratta, hogy akár ikertestvérek is lehetnének. Ám a tekintetéből korántsem testvéri szeretet áradt. A buli után Karina a komódja fiókjának leghátsó zugába rejtette az ékszert. El akart feledni minden szörnyűséget. Mindent, amit Dante képviselt.

Igen, tényleg rokon lelkek voltak – akik kis híján elpusztították egymást.

– Fejezd be az aggodást – ismételte Luc felvont szemöldökkel. – Megszoktad magad körül a barbárokat. Itt vagyok mindjárt én. Eggyel több vagy kevesebb már igazán nem számít.

– Ha Dante hajlandó az én kottámból játszani, akkor működhet a dolog.

– Érdekes lesz benneteket megfigyelni – jegyezte meg a bátyja rezzenéstelen arccal.

– Ne viccelj már, ez komoly dolog. De egyvalamit jegyezz meg, Lucas: a jövőben nem passzolhatsz csak úgy át a barátaidnak az engedélyem nélkül. Nincs több Dante Baracca – megértetted?

A bátyja bólintott, majd az ajtó felé fordult. A titkárnője állt a küszöbön, és bocsánatkérően integetett.

– Miért nem mondd meg neki személyesen? – vigyorgott Luc, és a titkárnő mögött belépő Dantéra mutatott. – Gyere csak be, barátom...

Luc felállt, és kezét rázott a vendéggel.

– Karina már alig várja, hogy előadja a terveit – mondta.

2. FEJEZET

Mintha megállt volna az idő, miközben találkozott a tekintetük. Dante teste azonnal reagált – nem csoda, hiszen amint meglátta a lányt, teljes erővel feltámadt a múlt. A születésnap buli óta nem volt egy helyiségben Karinával.

– Gyere csak, barátom... – ismételte Luc szívélyesen.

Dante nagy nehezen elfordította a tekintetét Karináról, de még mindig nem látott tisztán: szó szerint elvakította a megrázó találkozás. Először nemet akart mondani, mikor meghallotta, hogy Luc a húgát javasolja a Gaucho Kupa szervezőjének. Semmi kedve nem volt feltámasztani a múltat.

Aztán mégis meggondolta magát: elvégre gonosz dolog lenne elvenni Karinától élete nagy lehetőségét. Úgy döntött, igyekszik minimálisra szorítani a kommunikációt, amíg a lány a ranchon tartózkodik. Valószínűleg ez Karinának is megfelel majd, hiszen évek óta kölcsönösen kitérnek egymás útjából. Ám most úgy érezte, kénytelen átgondolni a döntését. Túlzottan felkavarta ez a találkozás.

– Dante...

A lány udvarias, szinte gyengéd hangon szólalt meg, valószínűleg a bátyja kedvéért. A tekintete azonban szöges ellentétben állt a hangjával: abban nyoma sem volt az intimitásnak. Sőt, már-már ellenségesnek tűnt.

Ilyen rossz emléket hagyott volna benne az az éjszaka? Úgy látszik... Hát, ezen sajnos már nem lehet változtatni. Karina többet várt, mint amit ő nyújtani tudott. Éppen ezért – vagyis a lány lelki épségének megőrzése érdekében – dobta ki az ágyából. Még most is csodálkozott, miként tudta Karina érdekeit a sajátjai fölé helyezni.

A nőket illetően mindig önző volt, s az is maradt mostanáig. Egyszerűen nem tud semmit nyújtani nekik. De Karina már nem lelkesedik iránta: kihuny a szeméből a fény.

– Jól nézel ki – mondta a lány felé fordulva. Közben azon tűnődött: hol van az a vad, lenyűgöző teremtés, akit ismertem?

– Valóban? – jött a hűvös válasz.

Karina mindig is jó színésznő volt. Dante meg tudta érteni, miért játszsa előtte a jégkirálynőt. Annak idején valószínűleg nagyon megsértette a büszkeségét.

– Te is jól nézel ki, Dante – fűzte hozzá Karina.

– Kösz.

A férfi továbbra is rajta legeltette a szemét. A kihívó, kacér lányból érett nő lett. A teste kissé kigömbölyödött. Nem tudta megcsodálni csodás, fényes fürtjeit, mert szigorú kontyba kötötte a haját. Kamaszkorában kibontva hordta, csak úgy röpködtek a tincsek gyönyörű arca körül.

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Karina udvariasan.

A tekintete olyan volt, akár egy bürökkel teli kehely.

– Csak vizet.

A lány szó nélkül töltött az ásványvízből. Összeért az ujjuk, mikor átnyújtotta a poharat, és az arcán végigfutott a pirosság. Szóval még mindig megvan a kapcsolat, állapította meg Dante növekvő érdeklődéssel.

Karina észrevehette, hogy a férfiban fellobbant a vadászszenvedély, mert fenyegetően villant a tekintete. Joggal nem bocsátott meg, gondolta Dante. Mégsem bánta meg, amit akkor tett. Tönkretette volna Karinát, ha együtt marad vele. Karina túl érzékeny volt, túl ártatlan. Ha egy éjszakánál többet engedett volna, történetük biztosan katasztrófába torkollik. Karina azonban nem értette mindezt, s csak az árulót látta benne.

A lány átkelt a szobán. Dante mosolyogva figyelte. Aztán hirtelen elöntötte szívét a féltékenység. Kik tarthatták a karjukban a nevezetes éjszaka óta?

– Jó, hogy itt vagy, Dante.

Luc szavai kirángatták az álmodozásból. Karina bátyja mindig is bajtársias hangot ütött meg a csapattársaival. Most is kedvesen átfogta Dante vállát. A báty gesztusa teljes ellentétben állt a hűg elutasító, feszült viselkedésével.

– Köszí, Luc. Szívesen vagyok itt.

Ezután a soron következő meccsról és a lovakról fecsegték, ám Dante közben egyetlen pillanatra sem feledkezett el Karina jelenlétéről.

Luc és Dante jó barátok voltak, gyerekkoruk óta együtt lovagoltak. De Dante sosem kérdezett tőle Karina magánéletéről, pedig sokat törte rajta a fejét.

– Aláírta a szerződést – mondta Luc.

– Kitűnő! Senkit sem ismerek, aki alkalmasabb lenne a feladatra.

– Bizony. Nála senki sem érti jobban a játékosokkal szemben támasztott igényeket.

Karina nem szólt egy szót sem.

Luc, aki nem sokat töprengett hűga némaságán, Dante vizes pohara felé bökött a fejével.

– Tényleg nem kérsz valami erősebbet?

– Tényleg. Szeretném megőrizni a józanságomat.

Karina megsemmisítő pillantást vetett a férjira, majd a tárgyalóasztalra mutatott.

– Kezdhethük?

– Hát persze.

A lány lehengető volt. A harmadik mondata után kiderült, hogy nem is találhattak volna nála alkalmasabb személyt a feladatra. Rögtön felsorolt három pontot, ami elkerülte az ügyvédek figyelmét. Dantét mégsem nyugozta le annyira: valami váratlan, nagy dobást várt Karinától – valami varázslatot, ami megkülönbözteti a vetélytársaitól.

– Egyelőre ennyi volt – szólt a lány, miután befejezte az előadását. – Jó utat hazafelé.

Dante valóban azt tervezte, hogy a megbeszélés után rögtön hazautazik, de meggondolta magát. Meg akarta tudni, milyen nő lett Karinából. Arra is kíváncsi volt, miféle koncepciót dolgozott ki a sporteseménnyel kapcsolatban. Mert amit eddig hallott, nem győzte meg igazán. Hátradőlt hát a széken, és a lányra mosolygott:

– Nem sietek.

Karina arcára fagyott mosollyal bámult rá. Végül Luc mentette meg a kínos helyzetet. – Ugye maradsz még?

– Igen, maradok – felelte Dante barátságosan.

– Karina, talán elfelejtetted, hogy kell illedelmesen viselkedni? Dante még nem mehet haza. Hiszen még nem is koccintottunk a nagy eseményre!

– Egyetérték – mondta Dante. – Hova is sietnék?

Karina gyilkos pillantást vetett rá. Nyilvánvaló volt, hogy azt szeretné, ha elmenne. Ez rögtön felkeltette Dante érdeklődését. A lány úgy nézett, mintha maga az ördög jelent volna meg előtte. Valósággal izzott a tekintete – hirtelen visszaváltozott a régi, jól ismert Karinává.

– Te vagy az ügyfél, és az ügyfél kívánsága szent – szólt a lány álnok mosollyal.

Kemény pillantások, kemény ajkak, kemény férfi. Hogy is hihette, hogy képes lesz együttműködni Dantével?

A férfi nem tudta, de közös éjszakájuk messzemenő következményekkel járt. Karina tisztában volt vele, hogy nem veszítheti el a fejét, mert most az üzlet az első. Büszke volt a karrierjére, amit egyedül épített fel. Keményen megdolgozott a sikerért, nem engedi, hogy bárki is elvegye tőle.

– A hűgod kicsit szórakozottnak tűnik – jegyezte meg Dante Luc felé fordulva. Úgy beszélt, mintha Karina már nem is lenne a szobában. – Talán nem tudja eldönteni, képes lesz-e együtt dolgozni velem. Neked mi a véleményed?

– Szerintem megbirkózik a dologgal – jegyezte meg szárazon Luc.

Karina dühösen felcsattant:

– Helló, még mindig itt vagyok. Ha tényleg azt akarjátok, hogy én szervezzem a pólókupát, akkor ne nézzetek levegőnek!